

[Aksel Larsen.]

hvor groft forbrugerne behandles, og fordi jeg synes, at når man diskuterer import af færdigvarer eller ikke import af færdigvarer, må man tage dette i betragtning. Jeg mener ikke, at man skal lægge hovedvægten på import af færdigvarer, jeg mener heller ikke, man skal udelukke færdigvarer, men jeg mener, at man skal tage det fornødne hensyn til hele Danmarks økonomi og til den danske befolknings behov, og i det omfang, man på et område helt eller delvis lukker af for importen af færdigvarer, skal man sikre sig, at der ikke i ly af dette skabes monopoler herhjemme, som udplyndrer befolkningen.

Debatten her har jo iøvrigt drejet sig om, hvorvidt vi skal have valg eller ikke, og det er forståeligt, at ingen med undtagelse af det ærede medlem hr. Aksel Møller, som jo skulle, har kunnet svinge sig særlig højt op efter det, vi oplevede her i tinget for en lille uge siden. Må jeg have lov til at sige i anledning af det ærede medlem hr. Aksel Møllers trusel, at det er jo meget gennem-sigtigt, hvad der er meningen med det. Enten skal venstre gå med i et forlig om vareforsyningsloven, og så går de konservative også med, for, som det ærede medlem hr. Aksel Møller har sagt, en vareforsyningslov skal og må vi have. Eller også går venstre ikke med, og så går de konservative ikke med. Det vil altså sige, at vi har den politiske situation herhjemme, at saglige, reelle hensyn ikke mere er afgørende for, hvordan partierne stiller sig, men det er den smålige taktik, der dominerer. Regeringen ønsker valg, hvis den kan skaffe sig et brugbart påskud for at få det, så snart som muligt, inden man eventuelt skal til at følge Englands eksempel. Venstre og de konservative frygter, at det skal komme til et valg, og ønsker i den anledning at salvere sig, dels så ansvaret for valget kommer til at ligge på andre, dels så de i tilfælde af en valgkamp har chance for at gøre begribeligt, at de dog havde visse synspunkter, der var anderledes end regeringens, selvom dette sidste kan være svært. Venstre ville gerne optræde, som det gjorde i foråret, men kan ikke, fordi det er et legeme, der er i strid med sig selv af rent naturlige og menneskelige grunde. Halvdelen af venstres folketingsgruppe frygter for ikke at komme igen efter et folketingsvalg. Alt dette indvirker på behandlingen af problemerne herinde.

Jeg synes derfor, vi skal være taknemlige, fordi det ærede medlem hr. Aksel Møller har udtalt sig så klart. Han vil

nemlig, samtidig med at han truer venstre på den nævnte måde, sige, at hvis der skal sluttes et såkaldt storpolitisk forlig à la Kanslergade, skal man ikke forsøge at holde de konservative udenfor, for de ønsker ikke at blive isolerede. Det er den besked, det ærede medlem hr. Aksel Møller gav til venstre, og han kunne godt have gjort det mere indlysende ved, da han kom med sin trusel, at anvende samme stemmestyrke, som han anvendte, da han brølede til den højtærede handelsminister, så havde det været helt tydeligt. De, der til daglig er så bekymrede for rigsdagens værdighed og parlamentarismens anseelse, må nu vide, at et sådant forargeligt taktisk spil gør sig ikke godt ude i befolkningen; det bidrager ikke til hverken at højne eller blot vedligeholde rigsdagens anseelse.

Samtidig vil jeg sige, at der ikke i det, der er fremkommet i den hidtidige debat om vareforsyningsloven, er noget som helst, som gør det indlysende, at der virkelig er alvorlige politiske divergenser mellem regeringen og de to partier, der tilsyneladende kappes om, hvem der kan rulle mest med musklerne som oppositionsparti. Det er forståeligt, at sådanne divergenser heller ikke kan være der, da disse partier som sagt hidtil i fællesskab har haft ansvaret for landets økonomiske politik. Men nu må vi vente og se, hvad der kommer ud af det. I løbet af en 14 dages tid er det vel afgjort, om vi skal have det nye Kanslergadeforlig, formentlig med det ærede medlem hr. Aksel Møller som deltager — det vil han i hvert fald stille krav om —, eller om vi skal have det valg, som jeg tror i mange henseender ville være den sundeste udgang af situationen.

Bjerner: Vareforsyningsloven, som vi i dag behandler, hed engang »Lov om foranstaltninger til værn for den danske valuta«. Før vi fik den første valutalo, altså i 1931, var kronen rundt regnet 1 kr. værd, men som følge af denne lovgivnings skadelige virkninger for det danske erhvervsliv har vi gang på gang måttet nedskære kronens værdi. Valutalovgivningen har man fra de gamle partiers side ikke villet afvikle eller ikke turdet afvikle, for, som man sagde, så ville kronen falde. Nu er kronen faldet igen og et ganske betydeligt stykke. I forhold til 1931 er den sådan noget som et par og tredive øre værd, og så er det berettiget at spørge: Hvor langt skal kronen da falde yderligere, inden man vil afvikle dette system? Hvor længe vil man holde fast ved dette tvivlsomme værn for den